

“Ευκαιρία προς πνευματική περι-συλ-λογή, κάθαρση και αύξηση εν Χριστώ”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

“Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσα-ρακοστής, στην οποία με τη χάρη του Θεού θα εισέλθουμε από αύριο, ανέκαθεν θεωρήθηκε για όλους ως ευκαιρία προς πνευματική περι-συλ-λογή και κάθαρση και αύξηση εν Χριστώ” ανέφερε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας στο κήρυγμά του την Κυριακή το απόγευμα.

Συγκεκριμένα, την Κυριακή 14 Μαρτίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο στον Εσπερινό της Συγχωρήσεως στον υπό κατασκευή Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Ο Εσπερινός τελέστηκε τηρουμένων όλων των προβλεπόμενων περιοριστικών μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας, ενώ μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως, στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και

στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος» στους 90.2 FM.

Στην Ιερά Ακολουθία έψαλλαν ο Πρωτοψάλτης του Ιερού Ναού της Αγίας Βαρβάρας του ομώνυμου δημοτικού διαμερίσματος Βεροίας κ. Σωτήριος Ζερδαλής και ο Λαμπαδάριος του Ιερού Προσκυνηματικού Ναού του Αγίου Αντωνίου Βεροίας κ. Βασίλειος Γουδώνης.

Παρακολουθήστε:

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

Ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Τεσσα-ρακοστῆς, στήν ὁποία μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ θά εἰσέλθουμε ἀπό αὔριο, ἀνέκαθεν θεωρήθηκε γιά ὅλους ὡς εὐκαιρία πρὸς πνευματική περι-σουλ-λογή καί κάθαρση καί αὐξηση ἐν Χριστῷ. Ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία συνήθιζε κατά τήν περίοδο αὐτή νά διδάσκει τήν κατήχηση σέ ὄσους προσήρχοντο στή χριστιανική θρη-σκεία, γιά νά βαπτισθοῦν τό Μέγα Σάββατο καί νά ὑπαντήσουν τόν Ἀναστάντα Χριστό μέ τή στολή τοῦ βαπτίσματος ὡς νέοι ἄνθρωποι. Ἀλλά καί ὅλοι οἱ χριστιανοί ἐκαλοῦντο ἀπό τήν Ἐκκλησία κατά τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή, νά μετα-νοήσουν, νά ἀναπροσαρμόσουν τή ζωή τους στή ζωή τοῦ Χριστοῦ. «Νά αὐξηθοῦν ἐν χάριτι καί γνώσει τοῦ Κυρίου».

Τό ἴδιο κάνει καί σήμερα ἡ Ἐκ-κλησία μας. Ὡς φιλόστοργη μητέ-ρα μᾶς καλεῖ μέ τήν ἴδια μέθοδο πρὸς τήν τελειότητα. Θέτει ἐνώ-πιόν μας τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς μία εὐκαιρία γιά νά μελετήσουμε τή θυσία τοῦ Κυρίου ἀλλά καί τή δική μας ζωή.

Αὐτό, ὅμως, ἀπαιτεῖ καί τή θέλη-σή μας καί τή χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Γι' αὐτό οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μᾶς συνέστησαν περισ-σό-τερη προσοχή καί προσπάθεια. Γι' αὐτό οἱ συχνότερες συνάξεις τῶν πιστῶν σέ κοινή προσευχή καί λατρεία. Γι' αὐτό τά περισσότερα ἀναγνώσματα στίς ἱερές Ἀκολου-θίες. Γι' αὐτό συχνότερα τά κηρύγ-ματα. Γι' αὐτό οἱ κατανυκτικότεροι ὕμνοι. Γιά νά ἀποσπάσουν τήν προσοχή μας ἀπό τή δουλεία τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν. Νά μᾶς βοηθή-σουν νά εἰσέλθουμε στήν ἐλευθε-ρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Νά ἀσχοληθοῦμε μέ τήν ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν. Νά πορευθοῦμε σέ προσωπική συνά-ντηση καί γνωριμία μέ τόν Ἰησοῦ, θεωρώντας τον ὡς Θεό καί ἄνθρωπο, ὡς διδάσκαλο καί φίλο, ὡς σύμβουλο καί θεραπευτή, ὡς Κύριο καί Λυτρωτή.

Ίδου, λοιπόν, ενώπιόν μας ή άγωνία του στή δίκη, ή πικρία του στήν έγκατάλειψη, τό μαρτύριό του στή Σταύρωση.

Ποιά ή προσωπική συμμετοχή μας στή θυσία τοῦ Κυρίου; Ποιά ή έμπρακτη συμπαράστασή μας στό Πάθος του; Ποιά ή έμπρακτη άπο-δοχή μας τής θείας Σαρκώσεώς του καί τής λαμπροφόρου Άναστάσεώς του;

Αυτά πρέπει νά είναι τά έργα τοῦ έλέους καί τής αγάπης. Ή ζωή τής προσευχής καί τής μετανοίας. Ή αγάπη καί ή ταπείνωσή μας.

Καί, όπως έλεγαν οί άρχαίοι Έλ-ληνες «παχειά γαστήρ, λεπτόν οὔ τίκτει νοῦν», όπως, δηλαδή, μετά τό πολύ φαγητό καί ποτό άμβλύ-νεται ή διάθεση πρός μελέτη καί έξασθενεί ή δύναμη πρός κατανόη-ση, έτσι, μέ τή χλιδή συντρίβεται ή πνευματική ευαισθησία καί παύει ή έν Χριστῷ ζωή.

Γι' αυτό καί ή Έκκλησία μας όρί-ζει τή νηστεία ως δίαιτα υγιεινή καί ως μέσο πνευματικής ένδυνα-μώσεως, ως κάποια έκφραση θυ-σίας.

Τίποτε δέν κατορθώνεται χωρίς κόπο. Καί άν ό ιδρώτας τοῦ κόπου είναι προϋπόθεση τής ζωής καί τῶν κατορθωμάτων, πόσο μάλλον τής θεώσεως.

Γιά νά έπιτύχουμε νά μετατο-πί-σουμε τήν προσοχή μας καί τό ενδιαφέρον μας στόν Χριστό, χρειά-ζεται νά νηστεύσουμε καί νά λουσοῦμε μέ τά δάκρυα τής μετανοίας. Όχι διότι Έκεῖνος τό απαιτεῖ. Άλλά διότι έμεῖς χάσαμε τήν πνευματική ευαισθησία καί γίναμε άνίκανοι νά ζοῦμε στή θεία άτμόσφαιρα. Διότι άπορροφηθή-καμε άπό τά πράγματα καί φυλα-κισθήκαμε στά άποκτήματα. Διότι νομίσαμε τήν αισθησιακή ικανο-ποίη-ση καί τήν έξωτερική παρου-σίαση ως τή μόνη κατάλληλη για τόν άνθρωπο.

Δέν φταίει ό Χριστός, άν χρειάζεται τώρα προσπάθεια για νά τόν βροῦμε, άφοῦ έμεῖς τόν άποκλείσαμε άπό τή ζωή μας. Όπως δέν φταίει τό φῶς, άν τά μάτια μας δέν μποροῦν νά τό αντικρύσουν καί νά τό άπολαύ-σουν, ύστερα άπό τήν παραμονή μας στό σκοτάδι για μακρύ χρονικό διάστημα.

Μέ τήν άμαρτωλή ζωή μας λη-σμο-νήσαμε τόν Χριστό, όπως μερικοί άνθρωποι λησμονοῦν τό όνομά τους, όταν προσβάλλεται καί άσθενεί ή μνήμη τους. Καί εάν στήν περίπτωση τῶν άσθενῶν χρειάζεται έξ αρχής διδασκαλία καί παιδαγωγία, πόσο περισσότερο χρειάζεται για τή δική μας πνευμα-τική ζωή.

Ό παλαιός άνθρωπος πλέον, μέ τά θελήματα καί τίς αδυναμίες του, μέ τίς έπιθυμίες καί τίς συνήθειές του πρέπει νά εκπαιδευθεῖ στό σχολεῖο πού άνέδειξε Άγίους. Νά άσκηθεῖ στά μαθήματα τής έγκράτειας, τής προσευχής, τής νηστείας

καί τῶν δακρύων, τῆς ἀγάπης καί τῆς θυσίας.

Ἡ ζωὴ τῶν Ἀγίων ἀπέδειξε ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη μέθοδος ἀπό αὐτήν, γιά νά κατορθώσουμε νά μετατοπίσουμε τήν προσοχή μας ἀπό τόν κόσμον καί τά πάθη μας στόν Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία μας τό ἐπαναλαμβάνει μέ τούς ὕμνους τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

«Νηστεύσωμεν νηστείαν δεκτὴν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ, ἐγκράτεια γλώσσης, θυμοῦ ἀποχή, ἐπιθυμιῶν χωρισμός, καταλαλιᾶς, ψεύδους καί ἐπιορκίας».

Ἰδού τά ἀθλήματα στά ὁποῖα μᾶς καλεῖ ὁ Χριστός διὰ τῆς Ἐκκλησίας μέσα στό στάδιο τῶν ἀγώνων αὐτῆς τῆς περιόδου.

Ἰδού, λοιπόν, τά θέματα τῶν παραβολῶν τοῦ Τριωδίου, τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου, καί τοῦ Ἄσωτου Υἱοῦ, πού οἱ ὕμνοι τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς συνεχῶς θά μᾶς ἐπαναφέρουν. Μᾶς προσφέ-ρουν θαυμάσια χειραγώγηση ἐνδο-σκοπήσεως καί αὐτοεξετάσεως.

Τό παράδειγμα τοῦ Φαρισαίου θέτει ἐνώπιόν μας τήν ἐλαφρότητα τοῦ αὐτοεπαίνου καί τοῦ αὐτο-θαυμασμοῦ γιά τά δῆθεν πνευμα-τικά μας κατορθώματα καί τίς ἀρετές. Τό παράδειγμα τοῦ Τελώ-νου μᾶς παρουσιάζει τά βάρη τῶν ἁμαρτιῶν καί τήν πραγματικότητα τῆς ἀναξιότητος πού ἀφορᾷ ὅλους μας. Ὁ Ἄσωτος, ἐξάλλου, συνά-ντη-σε τόν ἑαυτό του κάτω ἀπό τραγικές συνθῆκες. Πρὶν νά συνα-ντη-θοῦμε μέ τήν τραγικότητα, πρέπει νά συντελεσθεῖ μέσα μας ἡ αὐτοσυνάντηση. Ἐκεῖ θά κριθεῖ ἡ ποιότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου.

Ὅλοι μας ἔχουμε τή διάθεση νά μάθουμε, ἀλλά, ἐνῶ θέλουμε νά μάθουμε τά πάντα, δέν θέλουμε νά μάθουμε τίποτε γιά τόν ἑαυτό μας. Ἀποφεύγουμε συστηματικά ὁποια-δή-ποτε κριτική. Καί ἡ αὐτογνωσία, τήν ὁποία μᾶς συνιστᾷ τό ἀρχαῖο γνωμικό «γνῶθι σαυτόν», εἶναι θέμα τό ὁποῖο μέ πολλή ἐπιμέλεια δέν περιλαμβάνουμε στόν κατά-λογο τῶν ζητημάτων τοῦ ἐνδια-φέροντός μας. Δέν θέλουμε νά φέρουμε στό φῶς τῆς κρίσεως τίς πράξεις καί τά διανοήματα τά ὁποῖα φέρουν τή σφραγίδα τῆς ἀποτυχίας καί τῆς ἀντιφάσεως. Φοβούμεθα τόν ἑαυτό μας. Ὅμως, κάποτε θά τόν ἀντιμετωπίσουμε, εἴτε τό θέλουμε εἴτε ὄχι. Κάποιο περιστατικό λύπης ἢ χαρᾶς, ἕνα δυστύχημα ἢ μία προσβολή, ἕνα κήρυγμα, κάποιο βιβλίον, μία ἀσθένεια ἢ κάποιος θάνατος θά σπάσει τή θύρα καί θά μᾶς φέρει πρόσωπο πρὸς πρόσωπο μέ τόν ἑαυτό μας.

Ἀλλά γιατί, ἐνῶ οἱ «μίσθιοι τοῦ Πατρός μας περισσεύουσιν ἄρτων, ἡμεῖς λιμῶ ἀπολλύμεθα»;

Ἄς ἀρχίσουμε, ἀδελφοί μου, τή μελέτη τοῦ ἑαυτοῦ μας μέ τή μέθο-δο τῆς

συγκρίσεως. Όχι τῆς συγκρίσεως μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους ἀλλά μέ τό θεῖον.

Ἰδού, οἱ ἑορτές, οἱ εἰκόνες τῶν Ἁγίων, οἱ ἱερές τελετές καί Ἀκο-λουθίες μᾶς βοηθοῦν νά ἐπιτύ-χουμε τή σύγκριση τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἑαυτοῦ μας μέ τούς Ἁγίους, μέ τήν Παναγία καί ἰδιαιτέρως μέ τόν Χριστό.

Μόλις θελήσουμε συνειδητά νά συγκρίνουμε τή ζωή μας μέ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς δίδει τό ἄκρον ἄωτον τῆς ἠθικῆς καί πνευ-ματικῆς τελειότητος, ἀμέσως συλλαμβάνουμε τό περιεχόμενό μας. Τότε βρίσκουμε τή θύρα τῆς μετανοίας. Τότε ἡ θλίψη πού ἀπλώ-νεται μέσα μας μᾶς ὁδηγεῖ στή θαρραλέα ἀντιμετώπιση τῆς καταστάσεώς μας καί τῆς ἐσωτε-ρικῆς πτωχείας μας καί τήν ἐξαγό-ρευσῆ της ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ στό Μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολο-γήσεως.

Αὐτό συνέβη στόν Ζακχαῖο. Τό καθρέπτισμά του μέσα στό ἄσπιλον τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ τόν ἔκανε νά βρεῖ τόν ἑαυτό του. Νά ἐξομολο-γηθεῖ μέ θάρρος τά λάθη καί τίς ἀδικίες του καί νά ὑποσχεθεῖ ζωή σύμφωνη μέ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νόμου.

Ὁ Χριστός εἶπε τότε: «Σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο». Ἡ σωτηρία ἐδόθη ὡς ἀποτέλεσμα τῆς μετα-νοίας καί τῆς διορθώσεως. Ἡ μετάνοια διά τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως ὁδηγεῖ στήν ἀπο-λύτρωση, τή σωτηρία, τήν ἐπιστρο-φή στόν Θεό καί τήν τελείωσή μας, σέ αὐτό πού εἶναι, δηλαδή, ὁ σκο-πός τῆς ἐπιγείου ζωῆς μας.

Ἄς ἔχουμε ὑπόψη μας ὅτι μετά-νοια πού δέν ἐκχύνεται μέσα στό ἄπειρον τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι σωτήριος. Καταλήγει στήν ψυχική ἀπομόνωση, τή νοσηρό-τη-τα καί τόν μαρασμό. Παράδειγμα στέκεται μέσα στήν ἱστορία ὁ Ἰού-δας, ὁ ὁποῖος αὐτοκτόνησε, διότι μετανόησε ὄχι στόν Θεό ἀλλά στόν ἑαυτό του. Εἶναι ἀνάγκη, ἐπομέ-νως, γιά νά ἐπιτύχει ἡ ἐπιστροφή μας στόν Χριστό, ἡ μετάνοιά μας νά εἶναι ἀληθινή καί πλούσια σέ καρπούς διορθώσεως.

Ἡ νηστεία, ἡ κατά δύναμη ἐφι-κτή, ὡς προσφορά θυσίας, οἱ προσευ-χές μας, ἡ παρακολούθηση καί μελέτη τοῦ περιεχομένου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί τοῦ Πάθους τοῦ Κυρίου, νά γίνουν μέ ὅλη μας τήν ψυχή καί διάθεση τῆς ἀγάπης μας.

Αὐτή ἡ θέληση καί ἡ προσπάθειά μας θά μᾶς χαρίσουν τή σταθε-ρότητα πού δέν ἔχουμε καί τή γα-λήνη πού ἐπιδιώκουμε. Τήν εἰρήνη πού νοσταλγοῦμε, τή δύναμη νά ἀγαπήσουμε ἀληθινά, τήν ἱκανό-τητα νά ζήσουμε ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ.

«Εἰ Χριστός ἐλευθερώσει ὑμᾶς, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε».

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος προέτρεπε τούς χριστιανούς: «Αὐξάνετε ἐν χάριτι καί γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ». Διότι γνώριζε ὅτι ἀποτέλεσμα αὐ-τῆς τῆς αὐξήσεως εἶναι ἡ ἀπελευ-θέρωση, ἡ εἰρήνη, ἡ λύτρωση καί ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Καί ἡ ἀπελευθέρωση αὐτή γίνεται ἐφι-κτῆ, ὅταν ζητήσουμε καί προσφέ-ρουμε τή συγχώρηση.

Αὐτό εἶναι τό πρῶτο βῆμα γιά νά ζητήσουμε τή συγχώρηση ἀπό τόν Θεό γιά τίς ἁμαρτίες μας καί τίς ἀστοχίες μας. Νά ζητήσουμε πρῶτα συγχώρηση ἀπό τούς ἀδελφούς μας γιά ὅτιδήποτε ἔχουμε σφάλει ἀπέναντί τους καί συγχρόνως νά συχωρήσουμε καί ἐμεῖς τά δικά τους σφάλματα. Διότι, ἐάν δέν μπορούμε νά ζητήσουμε συγγνώμη ἀπό τούς ἀδελφούς μας, ἀπό τούς οἰκείους μας, ἀπό τούς ἀνθρώπους μέ τούς ὁποίους συναναστρε-φό-με-θα καθημερινά καί τούς βλέπου-με καί τούς ἀντιμετωπίζουμε, πῶς εἶναι δυνατόν νά ζητήσουμε ἀπό τόν Θεό, τόν ὁποῖο δέν βλέπουμε, συγχώρηση;

Ἄς μὴν καθησυχάζουμε τόν ἑαυ-τό μας ὅτι μέ τόν Θεό εἶναι διαφο-ρετικά τά πράγματα, διότι, ἐάν δέν ἔχουμε συμφιλιωθεῖ μέ τούς συναν-θρώπους μας, ἐάν δέν ἔχου-με ζητήσει καί δώσει συγχώρηση, τότε ἡ αἴτηση συγγνώμης ἀπό τόν Θεό εἶναι ψεύτικη καί δέν ἔχει κανένα νόημα. Ἄλλωστε καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς ζητᾷ νά διευ-θετοῦμε τίς διαφορές μας μέ τούς ἀδελφούς μας πρὶν νά δύσει ὁ ἥλιος καί νά μὴν τόν πλησιάζουμε γιά νά τοῦ προσφέρουμε ὅτιδήποτε, ἐάν ἔχουμε κάτι κατά τοῦ ἀδελ-φοῦ μας.

Ἄς ζητήσουμε, λοιπόν, καί ἄς δώ-σουμε συγχώρηση μεταξύ μας, γιά νά ζητήσου-με καί νά λάβουμε στή συνέχεια καί τή συγχώρηση τοῦ Θεοῦ καί νά μὴν ἐμφανιζόμεθα πεῦτες ἐνώπιόν του, ὅταν τόν παρακαλοῦμε «ἄφες ἡμῖν τά ὀφει-λή-ματα ἡμῶν, ὡς καί ἡμεῖς ἀφιε-μεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν».

Καί εἶθε ὅλοι μας, βοηθούμενοι ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, μέ τή συμ-μετοχή μας στή ἱερά Μυστήριά της καί μέ τόν προσωπικό μας ἀγώνα κατά τήν περίοδο αὐτή τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, στήν ὁποία εἰσερχόμεθα ἀπό αὔριο, νά ἀξιωθοῦμε νά προσκυνήσουμε μέ εὐλάβεια τόν παθόντα δι' ἡμᾶς καί Ἀναστάντα Κύριον καί νά συσταυ-ρωθοῦμε καί νά συναναστηθοῦμε μαζί του.

© Kosmas Karagiannis IMBNK

© Kosmas Karagiannis IMBNK